

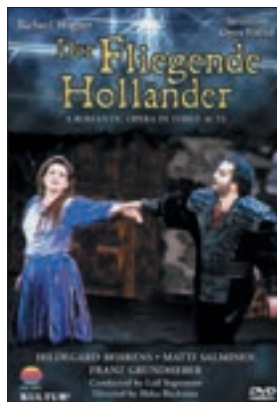

WAGNER: SIEGFRIED – IDYLL ÉS OPERARÉSZLETEK

Petra Lang, Budapesti Fesztiválzenekar,
Fischer Iván ●●●○○

A lemez első egyharmadának kesernyés csalódását nehezen oldja a második kétharmad keltette derűlátás. Az évforduló örve alatt megtett kötelező kűrökről, ezek hasznáról és káráról e helyt nincs módomban elmélkedni, de ha már Wagner és Fesztiválzenekar: ez a CD akár egy sokkal jobb produkciót is hozhatna. A Mesterdalnokok-nyitány egyszerűen érdektelen. Pazarul szól, nem is kérdés, csak a zene lelke maradt az öltözőben. A Siegfried-idill olvasata hasonló szájját hagy maga után. A nyitányból hiányzik a spontaneitás, a feszelen, mesterkéletlen humor, a kamarázó összekacsintások; ez az előadás inkább egy börcsizmás milícia-indulóra emlékeztet. Az idillből épp az idill-zsáner kallódott el, az oldott hangvétel, a szerenád-jellegű, mosolyra fakasztó, félkomoly dallamfolyam. Fáj leírni, de mechanikus, gépiesen öröklő előadások ezek. Az istenek alkonyától kölcsönzött három részlet (Siegfried rajnai útja, Gyászinduló és a zenedráma zárójelene) – noha koncepciójában nem tér el az előzőektől – már egészen más minőséget mutat. A nagy tetralógia egekig nyújtózó, patetikus, sűrű szövésű textúrája, a kataklizma-fináléba torkolló, bajlós hangvételű zenekari „elbeszélések” hűen átjönnek Fischer kezén és a feszesen, összeszedetten játszó zenekaron, s persze Petra Lang tiszta és nemes szopránja is el nem évülő nyeresége a kiadványnak. Furcsa módon a kísérőfüzetben – ahol még a kontrollszoba IC-kábeleinek tippszámja is helyet kap – csak a Brünnhilde-monológ szövegének fele olvasható... A kiadvány összességében olyan felismerést ébreszt, mintha átabotában fércelték volna össze. A BFZ az elmúlt években olyan magasra tette a léctet, hogy már maguk sem mindig tudják megugrani. *Balázs Miklós*

Channel Classics – Karsay és Társa
CCS SA 32713

WAGNER: A BOLYGÓ HOLLANDI

Behrens, Salminen, Grundheber, Segerstam,
Bäckman
Savonlinna Opera Festival ●●●●●

A lemezkiadók már jó előre feljegyezték naptárukba, hogy 2013-ban Wagner születésének bicentenáriuma is emlékezzünk. Ilyenkor a boltok polcait elárasztják az ünnepeit műveit tartalmazó kiadványok. Wagner születésnapja május 22-ére esik; illik tehát e jeles dátumra elkészülni az ünnepi újdonságokkal. Ha új előadás mégsem állna rendelkezésre, akkor egy legendás régebbi is megteszi. A Warner Classics ez utóbbi utat választotta A bolygó hollandi 1989-es, a finnországi Savonlinna Operafesztiválon készült felvételének kiadásával. Wagner első „igazi” operája ez – abban az értelemben, hogy statikus áriák, zajos finálék helyett a szerző át komponáltan beszél el a történetet –, mely voltaképpen a komponista életéből vett jelenetek sora. Feleségétől egyre jobban elidegenedett, és a Hollandihoz hasonlóan vágyott az igaz szerelemre, a Nő általi megváltásra. Művészetét értetlenség fogadta, szenvedett a magánytól; az opera félelmetes tengeri viharainak élményét pedig egy ócska teherszállító hajón élte át a Wagner-házaspár, mikor Rigából az adósok börtöne elől menekültek. Az Ilkka Bäckman rendezte előadás izgalmas beállításával remekül kihasználja a helyszínt, a több mint 500 éves Olavinlinna-vár nyújtotta lehetőségeket. A karmester, Leif Segerstam zenekarának nagy erénye a fegyelmezetttség, mely szilárd alapot ad az előadásnak. Sentaként a 2009-ben elhunyt Hildegard Behrenst látjuk pályájának csúcán, hangjának teljében, megrendítő balladát énekelve a 2. felvonásban. Franz Grundheber Hollandija kiváló, színészi teljesítménye is lebilincselő: első megjelenésétől pontos és mély lélektani ábrázolását adja karakterének. Matti Salminen – Daland szerepében – hatalmas, sötéten zengő basszusa pedig az ideális Wagner-énekest mutatja meg. *Kovács Ilona*

NVC Arts/Warner – Magneoton
2564 64760-8

WAGNER: ÁRIÁK ÉS WESENDONCK-DALOK

Jonas Kaufmann, a Berliini Német Opera
Zenekara, Donald Runnicles ●●●●●

Hosszú idő után végre igazi Wagner-tenor tűnt fel. Jonas Kaufmann igazából nem Cilea, Puccini műveiben jó – ott inkább érdekes –, hanem Wagner-szerepekben. Árialemeze a régi nagyok színvonalát üti meg. Mély, érdes, baritonális hangja megfelelő technikával párosul, ami ugyancsak ritka a csillagnak kikiáltott, feltűnő reménységek között. Ez kétségkívül indokolja sikerét az olasz repertoárban. A lemezen hat, jobbára népszerű operarészlet szerepel, végül a Wesendonck-dalok Mottl hangszerelésében. Ez ritkaság férfihanggal, a felvételnek alig van párja; Kollo már pályája végén járt, amikor felvette Thielemannal. Nincs felvétel a régi nagyokkal sem, pedig nem csak érdekes, kifejezetten jó is férfihanggal, erőteljesebb, töményebb tud lenni. Kaufmann előadásai nemcsak a hang adekvátsága és a megfelelő technika miatt értékesek, hanem árnyalt zeneiségük révén is. Szépen építi fel az áriák, dalok íveit. Ugyanakkor túl gyakran énekel halkán, aminek megvan a létjogosultsága a zenei vonulat felépítése szempontjából, olykor mégis jobb lenne kevésbé alacsony dinamikai szintre lemenni – az adott szakasz zenei értékeinek kibontakoztatása miatt. Kaufmann hajlamos kicsit fojtottan énekelni, ami nem hiba ugyan, de jobb lenne, ha többet énekelne szabadabban, nyiltabban. Alapvetően annyira jó, hogy a régi nagy Wagner-tenorokhoz hasonlóan nem kell túlárnálnia a szerepeket, jó, ha egyszerűen és adekvátan énekel. Ez különösképp kiütöközik a Rienzi (Allmächt'ger Vater) és a Lohengrin (In fernem Land) részleteiben, míg a Siegfried erdőszongás-monológjához (Dass der mein Vater nicht ist) illik a visszafogott hangvétel, s Siegmund elbeszélésének is sajátos jelleget ad (Ein Schwert verhiess mir der Vater). Donald Runnicles kidolgozottan, mesterien kíséri Kaufmannat. *Zay Balázs*

Decca – Universal
0289 478 5189 9

JOSEPH HAYDN: ARMIDA

**Bartoli, Prégardien, Petibon, Widmer,
Concentus Musicus Wien,
Nikolaus Harnoncourt**

Joseph Haydn operáit hallgatva – a zene szépségét némiképp ellentpontozva – mindig felgyülemlik bennem a keserűség. Úgy érzem, a magyar kulturális élet elmúlt húsz évének egyik legnagyobb, kimaradt lehetőségére éppen a Haydn-életműhöz kapcsolódik. Adott egy mennyiségi és minőségi szempontból is hatalmas oeuvre, amelynek legadekvátabb megszólaltatási tere a mester egykori „munkahelye”, a fertődi Esterházy-kastély lenne. Ehelyett más országok – és nem csak az osztrákok – aratják le a Haydn-babérokat; művészeti szempontból éppúgy, mint a kulturális turizmus vonatkozásában. Szomorú példája volt ennek a 2009-es Haydn-bicentenáriumnak, amelynek megünneplésében alig-alig vehettünk részt, mert szinte semmi sem valósult meg a Strém Kálmán, Malina János és mások által megálmodott Haydn-renezánszából, az építészeti rekonstrukcióból és infrastrukturális fejlesztésekből. Messzire kalandoztam, de csak azért, mert az Armidát is elképzeltam az Esterházy-kastélyban – ott, ahol az ősbemutató zajlott, 1784. február 26-án. Azt az etalon-értékű interpretációt képzeltem a kastély falai közé, amit az ezredfordulón rögzítettek a bécsi Musikvereinben, s amit – a Das Alte Werk sorozatban – a Warner most újra hozzáférhetővé tett. Cecilia Bartoli (Armida) és Christoph Prégardien (Rinaldo), valamint természetesen Harnoncourt és a Concentus Musicus már akkor, tizenhárom évvel ezelőtt sem csupán ragyogó „régizeneszkek” voltak, hanem igazi sztárok. A két másik főszereplőre, Patricia Petibon francia szopránra és Oliver Widmer svájci basszbaritonra viszont igazán csak most csodálkoztam rá: már 2000-ben ilyen érett, letisztult produkcióra voltak képesek? A legszószálhasogatóbb kritikus sem találhat kivétnevlőt ebben az előadásban. *Retkes Áttila*

Warner Classics – Magneoton
2564 66047-1

MOZART: LA FINTA GIARDINIERA

**Karhäuser, Ovenden, Penda, Chappuis,
Freiburger Barockorchester, René Jacobs**

„Hallottam egy opera buffát is, szerzője a csodálatos zseni Mozart. Címe: La finta giardiniera. A zsenialitás lángjai cikáznak benne ide-oda, de ez még nem az a csöndes, nyugodt tűz, amely az oltárról száll fel tömjénpüstpohárakban a mennybe. Ha Mozart nem üvegházban nevelt növény, akkor a valaha élt legnagyobb zeneszerzők egyikévé kell válnia” – jósolta saját kiadású Teutsche Chronik-jának 1775. április 27-i számában Christian Friedrich Daniel Schubart, a kicsapongó, renitenskedő és bebörtönzött zeneíró. A jelen felvétel nemcsak mérföldkő Az álruhás kertészlány (1775) interpretációtörténetében, hanem világpremier is: abban az 1796-os – úgymond posztumusz – prágai változatában örökíti meg a művet, amely a 19 éves Mozart „zsenilángjait” a „valaha élt egyik legnagyobb zeneszerző” mennyekig érő „oltártűzében” egyesíti. Némelyek szerint bécsi éve alatt maga Mozart tökéletesítette a hangszerezést, „éspedig ugyanúgy, ahogy Händelt dolgozta át: további fűvös szölamokkal, a vonós szölamok feldúsításával és rövidítésekkel!” (René Jacobs). Jacobs szerint azonban a prágai átdolgozás „olyan briliáns és fantáziadús, hogy tekintélyének megteremtéséhez nincs szüksége a »made by Mozart« eredetcmkére. A legvalószínűbb, hogy Mozart bizalmas prágai zenészbartói között kell keresnünk az átdolgozót... A Giardiniera áthangszerezése mindenekelőtt a klarinétok által történik, amelyek új, »felvilágosító« hangzása egybefűzi az opera műfajilag szétartó rétegeit (szentimentális dráma – vígjáték – bohózat). Így azután a névtelen »mozartianus« átdolgozása túllép a pusztá áthangszerezésen, és a zenei mellett intellektuális minőségéről is tanúskodik. Az átdolgozó kompozíciós ügyessége s humora ráragad a zenekarra. Az ifjúkori mű fiatalító kúrán esik át.” *Mesterházi Máté*

Harmonia Mundi – Karsay és Társa
HMC 902126

MOZART: A VARÁZSFUVOLA

**Pape, Ziesak, Serra, van der Walt,
Bécsi Filharmonikusok, Solti György**

A Salzburgi Fesztiválon, 1991-ben készült a felvétel. Az ünnepi játékokon hét Mozart-opera volt műsoron, mert ekkor kiemelkedő sztárparádéval emlékeztek meg a zeneszerző halálának 200. évfordulójáról. Solti György mellett Riccardo Muti, Horst Stein, Seiji Ozawa, Colin Davis, Bernard Haitink vezényelte az előadásokat. A varázsfuvola rendezője, a ma is aktív Johannes Schaaaf A szöktetés a szerájából című daljátékot is színre vitte. Az egyszerű, sallangtalan ruhákat és a jól használható, mert levegős, jóformán csak jelzett színpadképet Rolf és Marianne Glittenberg – szakmájukban magas rangot képviselő alkotópáros – tervezte. A keretlenséget apró ötletekkel színezik: a szörny, amely elől Tamino menekül, leginkább egy óriásira nőtt kobrára emlékeztet. Mire kiműlik, csak a fejének a teteje domborodik ki a színpad síkjából; erre ül le a mit sem sejtő Papageno. Különös látni a karcsú és fiatal René Papét Sarastroként – hangban és figurában teljes az illúzió. A napjainkban szinte csak dalénekesként hallható Ruth Ziesak itt még egy jelentős színpadi karrier ígretét hozza: Paminája tiszta, egyszerű, zeneileg is áttetsző. Méltó partnere a Taminót játszó dél-afrikai tenornak, Deon van der Waltnak. A belcanto szerepekben feltűnt énekes rövid, bár minőségi pályát futott be: 2005-ben, 47 évesen, tragikus körülmények között halt meg. A felvétel előben készült: erre utal, hogy az Éj királynője első áriája Luciana Serra előadásban kifejezetten hamisnak, formátlannak tűnik, a második áriában tért vissza saját jó híréhez. Anton Scharinger osztrák basszbariton játssza Papagenót – ideális hang és figura a szerepre. Olyasfajta énekes, aki csak kevés és megfelelő feladatot hajlandó teljesíteni. Solti egy másodperce sem enged ki, a harangjátékot saját kezűleg billentyűzi. *Albert Mária*

Decca – Universal
0440 074 3603

JULIA LEZSNJEVA – ALLELUIA

Vivaldi, Händel, Porpora és Mozart művei
Julia Lezsnjeva, Il Giardino Armonico

„Időről időre kimagasló tehetségek jelennek meg az énekművészet egén. Azt hiszem, Julia Lezsnjeva egyike a legnagyobbaknak. Hangjának ragyogása és technikai tudása egyszerűen lenyűgöző.” A két generációval idősebb pályatárs, Kiri Te Kanawa nyilatkozott így a mindössze 23 esztendő – az operanékesek mezőnyében tehát kirívóan fiatal – orosz művésznőről, aki 2008-ban, Marc Minkowski oldalán, Bach h-moll miséjének egyik szólistájaként bukkan fel a nemzetközi hanglemezipiacra. Az elmúlt öt évben megnyert számos nemzetközi énekversenyt, és közreműködött a patinás Il Giardino Armonico első teljes operafelvételén is, amely Vivaldi korábban szinte teljesen ismeretlen dalművét (Ottone in Villa) tartalmazza. Most pedig elérkezettünk oda, hogy Lezsnjeva szólólemezzre kapott lehetőséget a Deccától – honfitársaitól, Anna Netrebkótól és Olga Peretyatkótól eltérően, igen dícséretes módon – nem a bravúros koloratúrák, hanem a zenei mélységek felé fordult. Kimondva-kimondatlanul is a Cecilia Bartoli által járt utat követte, amikor albumát barokk (Vivaldi: In furore iustissimae irae, Händel: Saeviat tellus inter rigores, Porpora: In caelo stelle clare) és bécsi klasszikus (Mozart: Exsultate, jubilate) egyházzenei kompozíciókból állította össze. Ritkaságok ezek, sőt a Porpora-darab világpremier, ezért a kritikusnak most nem az a feladata, hogy méricskélje: a régi nagyokhoz képest miben más, miben új az interpretáció. Abszolút értékben vizsgálhatjuk Lezsnjeva teljesítményét, és megállapíthatjuk, hogy technikája tényleg egészen finom és bravúros, zenei érettségben pedig ott tart, ahol egy ilyen fiatal lánynak tartania kell – és ez így van rendjén. Giovanni Antonini és az Il Giardino Armonico ezúttal is atombiztos. *Retkes Áttila*

Decca – Universal
478 5242

MISSION

Cecilia Bartoli Agostino Steffani zenéjét
énekli Km.: Philippe Jaroussky Karmester:
Diego Fasolis I Barocchisti

Diplomácia, kémkedés, hittérítés – zenéje mellett ezen „missziói” is izgalmassá teszik Agostino Steffani (1654–1728) alakját. Házasságot közvetített első gazdája, a bajor választófejedelem (II. Miksa Emánuel) és egy hannoveri herceg között (a frigy ugyan meghiúsult, de Zsófia Sarolta utóbb porosz királyné lett, és Steffani zenéjének nagy tisztelője). Később kémkedett egykori ura, ifjúkori barátja – a Buda felszabadításában résztvevő (Steffani operát írt a győzelemre!), ám a spanyol örökösödési háborúban inkább XIV. Lajoshoz húzó Miksa Emánuel – kárára s a császár (I. Lipót) hasznára. Majd újabb gazdája, a hannoveri herceg megbízásából erősítette a protestáns fejedelmek befolyását a császárválasztásra. Majd még újabb gazdája, a pfalzi választófejedelem érdekében a katolicizmust és az ellenreformációt terjesztette. Aztán békétetett is – sikeresen – a császár (I. József) és a pápa (XI. Kelemen) közt. Végül ismét (urai hitbéli állhatatosságának a brit korona lett a jutalma!), de úgy, hogy a család braunschweig-wolfenbütteli ágát mégiscsak sikerült rekatolizálásra bírnia. Aminek eredményeként az egyik unokából (a szépséges Erzsébet Krisztinából) német-római császárné és magyar királyné – nem utolsó sorban: Mária Terézia királynőnk szülőanyja – válhatott... Nem volt buta ember ez az Agostino Steffani! Zenéjében is „küldetést” teljesített: közvetített az itáliai bel canto, a német kontrapunkt és a franciásan ünnepélyes stílus közt (ez utóbbi az apropója e szépen fényképezett film helyszínének: a versailles-i kastélynak). Ő az egyik legfontosabb „hiányzó láncszem”, amely a seicento olasz operáját (Cavallit) a 18. század eleji „északi” szerzőkkel (Keiserrel, Telemann-nal, Händellel) köti össze. *Mesterházi Máté*

Decca – Universal
074 3604

HÄNDEL: RODELINDA

Fleming, Davies, Scholl
A New Yorki Metropolitan produkciója
Karmester: Harry Bicket

Természetesen nemcsak Händel, bármelyik világháború előtti operaszerző hanyatt esne a Metropolitan Opera méretei miatt: természetesen a Rodelinda barokk előadása sem működne a gigantikus térben, amely a mai napig őrzi a hangosíthatatlanság legendáját. Harry Bicket zenekara példás érzékenységgel játszik, de nem korhű együttessel, és az énekesek sem mind par excellence régizene-specialisták. A darab Renée Fleming jutalomjátéka, érte újítták fel a hétéves produkciót, és csillog is benne. Sokadszor figyelhetjük meg a természetes nőiességnél és az izléssel adagolt primadonnaságnál azt a gusztyos elegyét, amelyet könnyed és perfekt éneklés visz sikerre. Újra az barokk zene Met-béli akusztikai diszkrpanciájához visz vissza a kontratenorok ügye. Nem problémátlan a hangadás, hisz nem a valódi hangszalagpár terhelésével születik – és most is gyanítom, hogy a színház nézői jóval kevesebbet hallanak az énekesekből. Iestyn Davies perlekedő színű falzettje kolorálni jó, ám lírában, tartott hangoknál már össze sem mérhető az elmélyült Andreas Scholl igencsak kamaraméretű, de kerek művészi élményt nyújtó teljesítményével. Joseph Kaisert baritonként kezdett, amit ezzel az átlagos spíletenorról elképzelni is nehéz. Viszont tökéletesen tudja szerepét, Rodelindának házasságot ígérő Grimoaldója képes határozott, férfias lenni, ami egy színpadi előadásban nagyon jól működik. A Shenyang fantázianévi kínai basszbariton a huszonhét évével és hatalmas, barokk fioritúrába be nem szorítható matériájával is kitűnik: alighanem Fleming személyes kérésére került a produkcióba. Stephen Wadsworth a képeskönyvszerű operajátászás magas minőségét hozza. Az előadás Scholl nélkül kevésbé, Fleming asszony hiányában pedig egyáltalán nem volna élvezhető. *Ókóvács Szilveszter*

Deutsche Grammophon – Universal
074 3469

PUCCINI: LA BOHÈME

Ntrebko, Machaidze, Beczala

Karmester: Gatti, Wiener Philharmoniker

Önkényes házfoglalók csapatának tűnik Damiano Michieletto salzburgi Bohém-együttese. Ūde magától értetődéssel szabadjára ki a művet padlásszobák, vaskályhák és muffok molyos világából – habár a kézmelegítő mégiscsak feltűnik majd a végén, túl direktnek érezhette az ifjú rendező a librettó a „manicottót” ahhoz, hogy átértse mai szlengre, miként például Mimi kialudt gyertyájával tette. A valamiért videó-kamerával babráló költőhöz ugyanis kialudt cigivel érkezik a – mai szóval – emós külsejű lány, Anna Ntrebko rebbenései pszichés zavart mutatnak, nem tudóbajt. De beteg, ez kétségtelen. A rendezés minimális megingások kivételével egységes. Ezer ötlet nesíti még a Momus-képet is, a nagy karácsonyi konzumőrület ugyanazt a kavalkádot kelti, mint a párizsi kávéházak Puccini-látomása. A legfestőbb a harmadik felvonás, sose hittem volna, hogy egy felgyűrt aszfaltú párizsi autópálya-lehajtó és a helyi Ūvegtigris-bűfő megindító helyszíne lehet Mimi szembesülésének a halállal, és mégis. Daniele Gatti énekesei természetesen nagyszerűek, először is a magyar Kálmán Péterre lehetünk büszkéek, hisz markánsan éneklő Alcindor mifelénk buffóba oltott szólámát. Gondtalanul csillog a lengyel Piotr Beczala tenorja, a mély férfiak is mind hatalmas hangon remekelnek – más kérdés, hogy a háttal is remekül bemikrofonozott felvételből egy biztosan nem állapítható meg: az orgánumok valódi nagysága. Nino Maichadze Musetteje a szerep mintaalakítása, a hálás szólam repíti őt egészen Mimiig. És a szörmék közt manökenkedő bombanő ajándékaként még az a muff is jól mutat. Végül a kilakoltatott bohémek lim-lomjai közt szinte a szemébe fullad a lány – és sikerbe az este, mert a produkció jó fordítógépként szolgált: értette a mű kontaszjtait és üzenetét. *Ókovács Szilveszter*

Deutsche Grammophon
00440 073 4773

JOHN ADAMS: NIXON KÍNÁBAN

Braun, Maddalena, Kelly, Kim

Metropolitan Opera, John Adams,

Peter Sellars

John Adam talán legnépszerűbb, legtermékenyebb kortárs operaalkotó. Műveivel kapcsolatban sosem árt egy kis kormányarázat, mert többször fordul történelmi-politikai témák felé. A Klinghoffer halála című (a Gramofon hasábjain korábban ismertett) darabjában a palesztin terroristák által meggyilkolt üzletember történetét, az Atomicban pedig a bomba létrehozása és ledobása körüli konfliktusokat beszéli el. A Nixon Kínában az amerikai elnöknek a kommunista Kínában tett – akkoriban rendkívüli szenzációnak számító – 1972-es látogatását dolgozza fel, Alice Goodman librettója alapján. Mao Ce-tung 1949-es győzelme után Washington hivatalosan nem ismerete el a pekingi vezetést, ám az a momentum, hogy az idős Mao Ce-tung fogadta Nixont, megnyitotta az utat a kapcsolatok rendezéséhez. Az 1987-ben keletkezett opera ősbemutatójára a Houstoni Operaházban került sor, azóta az európai házakat is meghódította a mű, amelyet kezdetben fanyalogva fogadtak, mondván a CNN hírtelevízió zenés képeskönyve. Peter Sellars rendezése a Metropolitan színpadán a történelmi hitelességet tartja szem előtt, ugyanakkor – mivel a látogatás idején még javában tombolt a kulturális forradalom – az ideológia számunkra felfoghatatlan voltát kemény iróniával kezeli. A Met-produkciókat általában egy vagy több világsztár énekes fémjelzi. Ebben az előadásban nincs „csak” nagyon jó, a karakterüket hajszálpontosan kidolgozó művészek. Azért a nevek nem rosszak. Csou En-lajt a fiatal kanadai bariton, Russell Braun alakítja, Nixont James Maddalena, feleségét, Pat Nixont a brit Janis Kelly, Mao feleségét, a brutális kulturális forradalmat kitaláló Csiang Csinget pedig Kathleen Kim játssza. *Albert Mária*

Nonesuch
7559-79608-8

VERDI:

A LEGNANÓI CSATA

C. Mancini, A. Berdini, R. Panerai, A RAI Római Ének- és Zenekara, F. Previtali

Furcsa állókép Verdi utolsó nemzetegyesítő operája, A legnanói csata. Alig történik benne valami. A két Foscari extrovertált párja ily módon, ám míg az apa és fia belső vívódását fejezi ki, ez a bánat hazafiságban, harcban való levezetését. Szemben sok Verdi-művel szerelmi háromszög van benne, de féltékenység, intrika nincs, a vetélytársak válltve harcolnak – nem Lidáért, nem egymás ellen, hanem Itáliáért. Previtali remekül vezényel, lendületes, túlzásoktól mentes az előadás. Caterina Mancini ismét csodálatos elevenséggel bontja ki szerepét. Amedeo Berdini a Lombardok bejátszásán szereplő Gustavo Gallóhoz hasonlóan nagy hangú, de hamar eltűnt énekes. Ígéretes erős hangú drámai tenor volt. Bár Arrigo szerepére líraibb tenort preferálnék, teljesítményét nagyra értékelem. Rolando ugyanakkor finomabb, árnyaltabb Rolando Panerai előadásában. *ZB*

Warner Fonit – MagneoTon

25646621149

VERDI RITKASÁGOK

Luciano Pavarotti – tenor, A Milánói Scala Zenekara, Claudio Abbado

Aranykorokba vissza. A Cetra-lemez egykor CBS Masterworks licenckiadásban járta be a világot, most a Warner kiadó jelentette meg újra CD-n. 1978-ban, 1980-ban Abbado is, Pavarotti is fénykorát élte. Odaadásuk példás, Pavarotti lágyan, az íveket igényesen értelmezve és megformálva énekel. Alternatív Verdi-áriák egy-egy elvetett előjáték Aranykori emlék: a bel canto virágzása idején új énekesek, új bemutatók új számokat, új verziókat hoztak. Verdinél ritka, de ime a példák. Az Aidához utólag írt terjedelmes nyitány nem illik az opera elejére, de Verdi érdekes szimfonikus próbálkozása, afféle zenekari fantázia. Meglepően ihletettek az Ernani és az Attila kiegészítő számai, A két Foscari két plusz áriája még inkább: az egyik olyan magasra tör, hogy még Pavarottit is nehéz feladat elé állítja. Szép és megindító a Szicíliai vecsernye francia betétáriája. Rövid, de hézagpótló lemez. *ZB*

Warner Fonit – MagneoTon

2564646538